

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΖΩΗΝ

ΥΠΟ ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ἡ Παράσχω ξαφνιασμένη ἀπ' τὸ θόρυβο αὐτὸν, πετάχτηκε ἀπὸ τὸν ὕπνο, καὶ σασιτισμένη καθὼς ἤγινε, ἄρχισε νὰ κινή τὰ χέρια της, νομίζουσα ὅτι κρατάει ἀκόμα τὸν Γουλάκη:

Νάνι,
νάνι, νάνι του...

— Πῶς επεσε, μουρ' σκύλα, τὸ πιδί;... Φόνισσα!... Κακούργα!...

Τῆς φώναξεν ἡ Ρουφουλίνα, χυμῶντας σάν θηριὸ ἀπάνω της. Τὴν ἄρπαξε τέλος ἀπὸ τὰ μαλλιά, ποὺ ἦσαν δεμένα σὲ μιὰ κοιτιδίτσα σάν ποντικοσυρὰ, μὲ κόκκινη κλωστή, τὴν ἐτράνταξε καὶ τὴν ἐβρόντηξε καταγῆς, σὸ πάτωμα. Τὸ δύστυχο τὸ πλάσμα επεσε σάν ὄγκος ἄψυχος, θογγωντας.

— ὦχ, ὦχ, κυρούλα μ', ὦχ, ἡ μαύρη, ὦχ'...

Μὰ ἐκείνη επεσε ἀπάνω του, σάν λυσσασμένη, τὸ χτύπησε στὰ μοῦτρα, τοῦσκισε τ' αὐτιά καὶ τοῦδωκε τσιμπιές στριφτές, ποὺ μελανιάσανε τὰ κρέατά του... Αὐτὸ, μισοαναίσθητο, ἐμούγκριζε, χωρὶς νὰ προστατεύεται διόλου. Εἶχε ξεψυχήσει, θὰ νόμιζε κανεὶς, σὸ πάτωμα, ξαπλωμένο, μὲ ἀνοιχτὰ τὰ χέρια καὶ σηκωμένη τὴν ποδίτσα του.

Ἀμα τὸ εἶδεν αὐτὸ ἡ Ρουφουλίνα, ἐξεμάνη περισσότερο:

— Κοντζά μου, γυναῖκα, ἡ θρῶμα ἔγινε καὶ μυαλό δὲν θάζει... Μάσ' τὶς ἀρίδες σου, μουρή!

Καὶ ἐσηκώθηκεν ἐπάνω, πιὸ ἀναμαλλιάρα καὶ πιὸ φοβερή.

— Τώρα θὰ σὲ κάψω ἐγὼ, λυσσοκόψιδο... Ἀτιμο θηλυκό! Κι' ἐπῆρε τὸ δαυλὶ σὸ χέρι.

Ἡ συμπεθέρα ἄκουσε τὸν θόρυβο καὶ ἔτρεξε γρήγορη γρήγορη ἀπάνω, τοποθετοῦσα καλύτερα τὴν σκαλτσοβελῶνα της, νὰ μὴν τῆς πέση, καὶ θάζοντας τὸ κουβάρι στὴν τσέπη της θαθειά:

— Χριστὸς καὶ Παναγιά σου, κυρά Παναγίνα!

— Θὰ τὴν ψήσω νὰ τὴ φάω!... Πῆγε νὰ μοῦ σκοτώσῃ τὸ παιδί... ἀλάλιασε, ὅπου νὰ γίνῃ στάχτη.

— Δὲν εἶν' κορίτσια αὐτήνα σήμερα, εἶπε καὶ ἡ συμπεθέρα... Ἀς το νὰ πάῃ νὰ χαθῇ, μαζεῦτηκεν ὁ κόσμος. Μάζεψε τὸ παιδάκι σου, ποὺ τρόμαξε 'κεῖ πέρα... Δῶσε του λίγο νερό νὰ πιῇ, μὴν ἀρρωστήσῃ, κακομοίρα!... Νὰ δὲν ἔχῃ τιποτα!... Νὰ, μπούμ! Πήδησεν ὁ Γούλης!...

Καὶ κατόπιν ἔσκυψε στὴν Παράσχω, ποὺ θογγοῦσε κάτω.

— Ἐλα ἐδῶ κουρούνικο, τῆς εἶπε... Ἐλα ἐδῶ, ποὺ νὰ γίνῃς στάχτη... Γιατί δὲν τὴν ἀκούς τὴν κυρά σου, μουρή;... Τέτοιο νοικοκυρόσπιτο δὲν τὸ τιμᾷς διόλου!... Τί σοῦ λείπει, μουρή;... Πῶς τόκαμες καὶ πῆγες νὰ πάρῃς σὸ λαιμό σου τὸ παιδί;

— Δὲν τὸρριζα ἐγὼ, επεσε μοναχὸ του...

ΧΑΙΡΕ, Ω ΧΑΙΡΕ, ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ!...

Ἔτσι μιὰ ἡμέρα καὶ ἡ Παράσχω, ποὺ μαύρισε τὸ μάτι της, ἐπῆρε ἀπόφασι νὰ φύγῃ... Ἀφῆσε στὴ θρύση τὸ γκουθᾶ καὶ ἔτρεξε νὰ πάῃ σὸ χωριὸ της. Τὸ δρόμο δὲν τὸν ἤξερε καλὰ, μὰ πῆρε ὅποιον θρῆκε, ἐκείνον ποὺ εἶχε ἀκούσει πῶς πάει σὸ χωριὸ της. Ἐτρεχεν ἔτσι ξυπόλητη, σάν νὰ τὴν κυνηγοῦσαν καὶ ἐκύτταζε καὶ πίσω της μὴν ἔρχεται κανεὶς. Κανένας ὅμως δὲν ἔρχόταν. Ἦταν μεσημέρι, ὁ κόσμος ἀνεπαύετο καὶ ἔκαιε καὶ τὸ φλῶνε ὁ ἥλιος... Καθὼς προχωροῦσε, ὁ δρόμος γύριζε καὶ κορδελλιάζότανε. Ἐπειτα ἄλλα μονοπάτια θγαῖναν ἀπὸ τὸν δρόμο τὸν φαρδὺ καὶ ἐτραβοῦσαν ἀπάνω, κατὰ τὰ θουνά...

Λόφοι καὶ θράχοι σχισμένοι καὶ ἀπότομοι, ἀρχίσανε νὰ ξεπροβάλλουνε μπροστὰ της... Σὲ κάθε στροφή τοῦ δρόμου γελοιοῦτανε ἀπὸ τὰ δένδρα καὶ τὶς θουνοκορφές κι' ἐνόμιζε πῶς φτάνει σὸ χωριὸ της. Λαχταρισμένη ἔτρεχε, μὰ πάλι ἐρημιὰ μπροστὰ της, ἀμπέλια, ἀγριοπούρναρα, χωράφια, θάτα, σχίνα καὶ ἀσφάκες.

— Ποῦ πᾶς, μουρή; ἀκούστηκε ἄξαφνα μιὰ φωνή.

Τὸ κοριτσάκι, τρομαγμένο, στάθηκε.

— Ποῦ γυρίζεις ἔτσι καταμόναχο, τὸ ντάλα-μεσημέρι;

Ἡ Παράσχω γύρισε καὶ κύτταξε.

Σὲ μιὰ ἐλῆ ἀπὸ κάτω εἶχεν ἀκουμπήσει, ἀγκομαχῶντας, ἡ Ζήσω ἡ γρηά, ποὺ ἐρχόταν φορτωμένη ἓνα φόρτωμα θεόρατο ἀπὸ προσανάμματα στὴν πλάτη.

— Πᾶν νὰ μάσω φύλλα γιὰ σαρμάδες, εἶπε ἡ Παράσχω στὴν τύχη.

— Τώρα φύλλα γιὰ σαρμάδες;

Καὶ τὴν κύτταξε μὲ ἓνα βλέμμα ποὺ ἦτανε καὶ πόνος καὶ μάλλωμα μαζύ.

— Ἀχ, ζαλισμένο, τὸ καταμεσήμερο, τὸ ντάλα-μεσημέρι, σ' ἐστείλανε νὰ πᾶς!... Σκληρύνανε τὰ φύλλα, ποῦ θὰ θρῆς, οὐρ' παλαθό;

Βαθυπράσινο ἦταν τὸ φύλλωμα τῶν ἀμπελιῶν καὶ φρέσκο. Ἡ ἀγουρίδες ἐπῆραν καὶ κοκκίνιζαν στὸν ἥλιο σάν ρουμπίνια. Ἡ πράσινες γυαλίζανε σάν ἀρμάθες ἀπὸ σμαράγδια... Ἐντομα θουίζαν στὰ κλαριά καὶ κάτι χρυσοπράσινα μπουρμπούλια ἄστραφταν στοῦ ἡλίου τὶς ἀχτίνες... Φραχτοπούλια, κορζακάκια καὶ ἀτσάραντοι, τσιβίζανε μέσα στὶς πατουλιές καὶ μαῦρα, σάν πηγμένο αἷμα, ἐξεῖχαν στὰ κλωνάρια τὰ θατόμουρα...

Ἡ Παράσχω πλησίασε σιγά-σιγά, γιὰ νὰ μὴν ἀγκυλωθῇ, στὰ κίτρινα ἀγκάθια τὰ ξερά. Ἐνα τραγοῦδι τοῦ σχυλεῖου ἐρχότανε σὸ στόμα της. Πόσον καιρὸ, σκέφθηκε, εἶχε νὰ τραγουδήσῃ! Ἡ καρδιά της ἐχτυποῦσε σάν πουλάκι, σάν ξεπεταροῦδι ποὺ ἀνοίγει τὰ φτερά του γιὰ πρώτη φορὰ, ἀπάνω στὸν γαλάζιο οὐρανό:

Μοῦρα μαῦρα—κόκκινα
χειλάκια κατακόκκινα...
ἄσπρη ρόγα γυάλισε,
τζίτζικας ἐλάλησε...

— Οὐφ, κακὸ χρόνο νάχης!

Κι' ἔσκυβε κάθε τόσο θγάζοντας μὲ πόνο τὶς ἀγκίδες ποὺ μπαίνανε στὰ γυμνά της πόδια.

Ἐφαγε μοῦρα καὶ ἀλείφτηκε στὰ δάχτυλα, σὸ στόμα. Τὸ θάτο τὴν ἐπῆνε ἀπὸ τὴν ποδίτσα της, καὶ τότε θυμήθηκε ἓνα παραμῦθι γιὰ τὴν θατουλιά, ποὺ μικρὸ κοριτσάκι, ἡ γρηά ἡ βάθω της, τῆς ἔλεγε γιὰ νὰ τὴν ἀποκοιμίσῃ:

«Μιὰ φορὰ κι' ἓναν καιρὸ,
κι' ἓνα παλὸ ζαμάνι,
ζάναν οἱ Τοῦρκοι Ραμαζάνι
σ' ἓνα τρύπιο καζάνι...

»...Ἡ θατουλιά ἦτανε νύφη μιὰ φορὰ εἶπαμε κι' ἓναν καιρὸ καὶ τῆς κλέψαν τὰ προικιά της... Ἀλλὰ ἡ Παράσχω δὲν τὸ θυμότανε καλὰ, μὰ οὔτε εἶχε καὶ καιρὸ γιὰ νὰ τὸ θυμῇ... Μιὰ ἀχλαδιά μὲ κίτρινα, κεχριμπαρένια θεριστά-πιδά, ὅπου μοσχοβολοῦσαν, τὴν ἐκαλοῦσε παρακάτω, κουωντας τοὺς εὐωδιαστοὺς της καρποὺς, σάν νὰ τὴν φώναζε:

— Ἐλα, Παρασχούλα, καὶ ἔχω νὰ σοῦ δώσω κάτι τί.

Τὸ κοριτσάκι ἔτρεξε, ἔκοψε ἓνα ἀχλάδι καὶ ἐθύθισε θαθειά-θαθειά τὰ ἄσπρα της τὰ δόντια.

Μοσχοβόλησε τὸ στό-

μα της, μοσχοδόλησε και η ψυχή της.

— Χμ! άναστένουνε τὰ έρμα!...

Τὰ λησμόνησε τότε όλα. Λησμόνησε και τὸ χωριό, λησμόνησε και τὴν κυρά της, λησμόνησε τὸν Γούλη, πὸν τὴν έβασανίζε, λησμόνησε και τὸν φόβο πὸν εἶχε μὴ τὴν πιάσουν... "Όλα τὰ λησμόνησε κι' αφέθηκε σάν πεταλούδα νὰ χαρῇ τὴν έξοχή. Παρακάτω, λίγο παραπέρα — πῶς δὲν τὴν εἶδε ἀπὸ τὴν ἀρχή — μιὰ θυσσηνιά, κοντούλα, γελάστη, τρεμοκινούσε τὰ κεράσια της, σάν νάπαιζε μαζί της.

Ἡ μικρούλα τὴν έχάρηκε. Τῆς φαινόταν σάν φιλεναδίτσα στολισμένη, πὸν τὴν έκύτταζε και μειδιούσε, με τὰ χίλια-δυὸ κατακόκκινα τῶν κερασιῶν της χεῖλη.

Ἐσκάσεν ἡ Παράσχω τρώγοντας.

— "Αχ, τί καλά πὸν εἶνε ἐδῶ πέρα!

Και κάθησε, κυττάζοντας μιὰ άσπρη πεταλούδα πὸν έπήγαινε ἀπὸ λουλουδι σὲ λουλουδι, σάν έρωτικός χαιρετισμός διαμέσου τῶν ἀνθέων... Εἶχε κάτι κεντίδια στὰ φτερά, πὸν γαργάλισαν τὴ μικρούλα.

— Νὰ εἶχα ἓνα τέτοιο φόρεμα... σκέφθηκε.

Και έσηκώθηκε γιὰ νὰ τὴν πιάση. Ἐνα παληοῦρι όμως, καθὼς ἦτανε ξεστήθωτη, τῆς ξεσχίσε τὸ στήθος και τῆς άνοιξε μιὰ μεγάλη γραμμὴ στὸν άσπρο της λαιμό.

Κόκκινες χανδρίτσες αίματος τρέξανε τότε σάν περιδέραιο ἀπὸ κοράλλια...

Ἐσφούγγισε τὰ αίματα με τὴν ράχη τῆς γροθιάς της κι' έτράβηξεν άδιάφορη πάλι κατὰ τὴν πεταλούδα... Αὐτὴ έκάθισε και έλικνίζετο σ' ἓνα πράσινο, φρέσκο και ύδροχαρές φυτὸ, πὸν έβγαίνει μέσα ἀπὸ τὸ ρυάκι... Μ' ἓνα πήδημα ἡ Παράσχω, θὰ τὴν έπιανε, μιὰ μιὰ χοντρή φωνὴ τὴν κράτησε στὸν τόπο.

— Μουρή! Τί θέλεις σὺ ἐδῶ, μουρή; Στάσου και νὰ σοῦ δείξω...

Ἡ Παράσχω γύρισε γιὰ νὰ ἰδῇ και έμεινε ξερὴ, στὸν τόπο της. Ἐνα σύγκρουο μυρμηκίασεν ὅλο τὸ κορμί της...

Εἶδε άγριον τὸν άγροφύλακα, τὸν Καραγούλα, με τὶς λερὲς τὶς φουστανέλλες του, νὰ δραςκελάη τὰ κλήματα και νάρχεται ἀπάνω της, με τὸ ὅπλο του θροντοχτυπώντας τὸ σὲ κάθε του πήδημα...

Ἡ Παράσχω, τρομαγμένη, κοντοκάθησε, συνέπλεξε τὰ δάχτυλά της και έβγαλε μιὰ συρτὴ φωνή.

— "Α!... "Α!... "Α!... "Α!... "Α!...

Με μιὰ πηδησιὰ στὸ ρέμα, ὁ Καραγούλας, πὸν έκαμε νὰ πλιτσιανίσουν ὡς ἐπάνω τὰ νερά, τὴν έφτασε, τὴν άρπαξε ἀπὸ τὸν ὤμο και τὴν σήκωσε ὡσάν γατάκι ψηλά...

— Τί θές, μουρή ὁδῶ πέρα;

Κι' έπειτα κυττάζοντας τὰ χέρια και τὴ μούρη της, πὸν ἦσαν μαῦρα ἀπὸ τὰ μούρα και τὰ θυσσηνιά, τῆς εἶπε, τρίζοντας τὰ άσπρα δόντια του:

— Τὰ ρήμαξες, κλεφτούδικο, τὰ φρούτα...

Και τὴν έπιασε ἀπὸ τὸ γιακῶ και τὴν «άλεπουτίναξε» ἐπάνω και τὴν άφησε ὕστερα καταγῆς, καταφέροντάς της με τὴν χοντρή χερούκλα του ἓνα μπάτσο τρομερό.

— Φρούτα μοῦ ἦρθες γιὰ νὰ κλέψης, ἔ; Νὰ φρούτα νὰ χορτάσης!...

Ἐκείνη μαζεύτηκε στὰ πόδια του σάν ἓνα σάρκινο κουβαράκι τρομαγμένο, παρακαλώντας τὸν νὰ τὴν λυπηθῇ.

— Δὲν φταίω ἐγὼ, μπαρμπούλη μου. Δὲν τὸ ξανακάνω...

Ἐχασα τὸ δρόμο, ὡς ἐδῶ...

— Πὸν πηγαίνεις, μουρή;

— Πηγαίνω στὸ χωριό μου.

— Τίνος εἶσαι, οὐρὴ σὺ;

— Τοῦ Ρούφουλα εἶμαι δούλα.

Στὸ άκουσμα τοῦ ὀνόματος τοῦ Ρούφουλα, ὁ Καραγούλας ἐτινάχθη... Δούλα τοῦ κύρ-Παναγῇ, πὸν ἦταν γαμπρὸς τοῦ κύρ-Δημάρχου!... Πῶ, πῶ, μωρὲ τί έπαθα!... Δούλα τοῦ γαμπροῦ τοῦ Δημάρχου και νὰ τὴν κάνῃ ἔτσι!... Πῶς θὰ τὸ πάρῃ τώρα αὐτὸ ὁ Δήμαρχος, και πῶς ὁ Ρούφουλας ὁ Κρατημένος;

— Τί χάλευες ἀπάνω στὸ χωριό, μουρή; τὴ ρώτησε.

— Τώρα πηγαινα σὰ κεῖ...

— Γιατί;

— Πόνεσα και ἤθελα νὰ φύγω.

Ὁ Καραγούλας χάρηκε. Νὰ μιὰ περιστάσις ὄχι μονάχα νὰ μὴν παρεξηγηθῇ, μα νὰ προσφέρῃ και ὕπηρεσία. Τὴν πῆρε ἀπὸ τοῦ χεριοῦ της τὸν καρπὸ και τὴν έσπρωξε μπρός.

— Τράβα μπροστὰ, τῆς εἶπε.

Κι' έμπρός αὐτῇ, με κατεβασμένο τὸ κεφάλι, και πίσω αὐτὸς, άγέρωχος κι' άγριεμένος, τραβῆξαν κατὰ τὴν πολίχνη.

Τὸ μεσημέρι πέρασε κι' έπαιρνε νὰ δροσίζῃ... Οἱ μπακάληδες και οἱ καφετζῆδες, καταῶρέχανε τὸν δρόμο και τὸ πεζοδρόμιο, έμπρός στὰ μαγαζιά τους και ξαπλωμένοι έπειτα, χωρὶς σακκάκι στὶς καρέκλες, ἀπολαμβάνανε τὴ δροσιά. Δίπλα βασιλικοί, φρεσκοπλυμένοι ἀπὸ τὸ πότισμα, φούντωναν και μύριζαν κοντὰ σὲ καρυοφύλλια, τοιτσέκια και γαρύφαλλα. Μερικοὶ μπεκρῆδες, καθισμένοι ἀπὸξω ἀπὸ τὶς ταβέρνες, κόβανε άγγούρια δροσερά, τὰ θουτούσανε μέσα στ' άλάτι και πίνανε κρασί. Ἐβγήκε κι' ὁ χασάπης με μιὰ σουβλά κοκορετσιοῦ, διαλαλώντας γαργαριστὰ τὸ μεζελίκι του:

— Ἄλλόδός. Ζεστὸ κοκορετσακί!... Νὰ τρῶῃ ἡ μάνα και νὰ μὴ δίνῃ τοῦ παιδιοῦ!

Ἐκείνη τότε τὴ στιγμὴ, ξεκούμπωτος, μ' ἔξω τὸ άσπρο του πουκάμισο, φυσώντας ἀπὸ τὴ ζέστη, ὕγρὸς άκόμα ἀπὸ τὸ νίψιμο, με μιὰ κοκκινίλα στὰ μάγουλα ἀπὸ τὸν ὕπνο, βγήκε και ὁ άστυνόμος, άργὸς και κουνησιτὸς και τράβηξε πρὸς τὸ καφενεῖο.

— Ἐναν βαρὺ γλυκὺ τοῦ κύρ άστυνόμου, φώναξε μόλις τὸν εἶδε τὸ γκαρσόνι.

Μὰ δὲν πρόφτασε νὰ καλοκαθήσῃ.

— Χάϊ!... χάϊ!... χάϊ!... Μωρὲ φούρνος ἦτανε σήμερα ἡ ἔρμη ἡ ζέστη!...

Μὰ άξαφνα εἶδε τὸν Καραγούλα νὰ προβαίνῃ, σεινάμενον—κουνάμενον, στρίβοντας τὸ μoustάκι, και σούρνοντας πίσω του ἀπὸ τὸ χέρι τὴν Παράσχω.

— Ἐ... καλὰ χαμπέρια!... Τί συμβαίνει; ρώτησε.

— Πολλὰ τὰ ἔτη σου, εἶπεν ὁ Καραγούλας, χαιρετώντας. Αὐτὸ τὸ ζαλίμι τὸ θρῆκα ἔξω στ' άμπέλια. Εἶνε ἡ ὕπηρετρία τοῦ κύριου Ρούφουλα και τῶσκάσε ἀπὸ τὸ σπίτι.

— Βρὲ τὴ θρώμα! εἶπεν ὁ άστυνόμος και ἐξεδίπλωσε μισογελώντας τὸ θούρδουλα... Τὸν βλέπεις τοῦτον ἐδῶ, θρὲ κακομοίρα;

Ἡ Παράσχω ἐταράχθηκε και έφερε τὰ χέρια της στὰ μάτια, σάν νὰ ἤθελε νὰ σκουπίσῃ τὰ δάκρυά της μ' αὐτά.

Ἄρκετοί περιέργοι και χασομέρηδες τῶν έπαρχιακῶν καφεενέδων, άρχισαν νὰ μαζεῦνται τριγύρω.

— Ρέχτηκε, βλέπεις, τὴ μπομπότα... άρχίσανε νὰ σχολιάζουν.

— Γιατί έφυγες, μωρή; ρώτησε θυμωμένος τώρα ὁ άστυνόμος. Πὸν κίνησες και πήγαινες, ἓνα θηλυκὸ μονάχο;

Κι' έσηκώθηκεν ἐπάνω, πατώντας βαρειά-βαρειά τὶς μπότες του.

— Φέρετέ τὴν ἐδῶ πέρα και σύρε νὰ εἰδοποιήσης τὸν κύρ Ρούφουλα.

— Ἄστηνε και θὰ τὴν διορθώσω ἐγὼ, εἶπεν ὁ Ρούφουλας, σάν τὴν παρέλαβε. Θὰ τὴν στεῖλω ἐκεῖ πὸν θέλει γιὰ νὰ πάῃ... Γὸ ψωμί μας δὲν τὸ έκτιμάει... Τὴν κάναμε άνθρωπο και δὲν μᾶς τὸ γνωρίζει...

— Μὴ ξαναφύγεις γιατί θὰ σοῦ τὰ σπάσω τὰ πλευρά, άγρίεψεν ὁ άστυνόμος και κρότησε τὸ θούρδουλά του, δυνατὰ, χτυπώντας και τὴν μπότα του στὸ πάτωμα τοῦ καφενεῖου, πὸν έκανε ὅλα τὰ γυαλικά νὰ συγκρουσθοῦν και τὰ έπιπλα νὰ τρίξουν μέσα στὸ δωμάτιο.

Ὁ Ρούφουλας τὴν πῆρε ἀπὸ τ' αὐτὴ, σκυφτὴ, κουβαριασμένη, και τὴν πηγαινε στὸ σπίτι, ἐνῶ πλήθος μορταρίας πηγαινε ξυπόλητο ἀπὸ πίσω, γελῶντας, κοροϊδεύοντας, φωνάζοντας, με τὴν κατάστασί της:

— Τὸν πιάσαν τὸ Νταβέλη!...

(Ἄκολουθεῖ)

Κι' έσηκώθηκε γιὰ νὰ τὴν πιάση.